

Kutup Feneri

Yavuz DEMİRKIRAN

Kutup Feneri

Yavuz DEMİRKİRAN

Rüzgârın yumuşak ve soğuk fısıltılarla estiği karlı Kuzey Kutbu'nda, Piko adında küçük bir ren geyiği yaşırdı. Tüyleri sıcak kahverengi, göğsü ve karnı ise krem beyazıydı. Boynuzları daha yeni filizlenmişti, küçük ve tüylüydü. Boynunda, sıcak kehribar renginde parlayan küçük yuvarlak bir fener asılıydı. Piko geceleri gökyüzünü izlemeyi, büyülü bir şeyin olmasını beklemeyi çok sevdi.

Piko'nun ailesi, yüksek, karla kaplı tepelerle çevrili sıcacık bir vadide yaşıyordu. Her akşam, Piko'nun annesi Nana, kuzey ışıkları hakkında hikâyeler anlatırdı. 'Gökyüzü mutlu olduğunda dans ederler,' derdi, yumuşak gözleri parıldayarak. Piko büyük kara gözleri fal taşı gibi açılmış, hayranlıkla dinlerdi. Işıkların tam evinin üzerinde dans ettiğini görmeyi çok isterdi.

Bir gece, Piko ailesinin ininin dışında dururken feneri parlamaya başladı. Gittikçe daha parlak parladı, karı altın bir ışıqla doldurdu. Piko yukarı baktı ve nefesi kesildi. Kuzey ışıqları gökyüzünde dans ediyordu! Yeşil, mor ve pembe dalgalar yukarıda dönüp duruyordu. 'Geldiler!' diye fısıldadı Piko, kalbi heyecanla çarpıyordu.

Ama ışıklar uzaktaydı, tepelerin ötesindeydi. Piko ailesinin onları yakından görmesini istiyordu. 'Hepimizin birlikte izleyebileceği güvenli bir yer bulmalıyım,' dedi. Feneri nabız gibi attı, sanki 'Beni takip et!' diyordu. Piko derin bir nefes aldı ve karlı patikada yürümeye başladı, feneri yolunu aydınlatıyordu. Gece sessizdi ve yıldızlar yukarıda parılıyordu.

Piko fazla uzağa gitmemiştii ki bir hışırtı duydu. Bir kar yığınının arkasından, uzun kulaklarının uçları gri olan beyaz bir tavşan çıktı. Boynuna iki kez dolanmış gök mavisi örgü bir atkı takmıştı. 'Merhaba!' dedi neşeyle. 'Ben Mika. O güzel fenerle nereye gidiyorsun?' Piko ona ışıkları ve güvenli bir tepe arayışını anlattı.

Mika'nın yuvarlak kara gözleri parıldadı. 'Tam da o yeri biliyorum!' dedi. 'Açık sırt, gökyüzünün en net görüldüğü yerdir. Ama biraz tırmanmak gerekiyor.' Piko'nun feneri daha parlak parladı ve kendini cesur hissetti. 'Bana gösterir misin?' diye sordu. Mika başını salladı, pembe burnu seğirdi. 'Beni takip et!' Önüne atladı, güçlü arka bacakları onu karda kolayca taşıyordu.

Tırmanırken Mika gökyüzü hakkında sohbet etti. 'Işıklar büyüden yapılmıştır,' dedi. 'Dünya durgun ve huzurlu olduğunda ortaya çıkarlar.' Piko dinledi, küçük kara burnu soğuk havayı kokluyordu. Fenerin ışığı karda dans ediyordu. 'Ailemin de bu büyüü hissetmesini istiyorum,' dedi Piko. Mika gülümsedi. 'Hissedecekler, yeri bulduğumuzda.'

Ağaçların seyreltiği küçük bir açıklığa ulaştılar. Piko'nun feneri titredi, sonra sabit ve güçlü bir şekilde parladı. 'Bak!' Mika kulağıyla işaret etti. 'Sırt tam şu ağaçların ötesinde.' Ama Piko tereddüt etti. Yol dik ve karanlık görünüyordu. 'Ya kaybolursak?' diye fısıldadı. Mika patisiyle omzuna dokundu. 'Fenerin bize yol gösterecek. Ve ben yolu biliyorum.'

Böylece devam ettiler, Piko'nun feneri sıcak bir ışık çemberi oluşturuyordu. Kuzey ışıkları yukarıda renkli kurdeleler gibi dalgalanıyordu. Piko bir hayranlık ürpertisi hissetti. 'Çok güzel,' diye fısıldadı. Mika başını salladı. 'Ve burası güvenli. Sırt açık, yani her şeyi görebiliriz.' Daha yükseğe tırmandılar, kar toynaklarının ve patilerinin altında çıtırdıyordu.

Aniden Piko tanıdık bir ses duydu. Nana'nın kırmızı-beyaz bacak bandındaki gümüş çingiraktı! Döndü ve ailesinin patikadan yukarı geldiğini gördü. Nana önden geliyordu, büyük kıvrık boynuzları gururluydu. Arkasından diğerleri geliyordu, birbirlerine yakın duruyorlardı. 'Piko!' diye seslendi Nana. 'Fenerin bizi sana getirdi.' Piko'nun kalbi sevinçle doldu.

Nana Piko'yu nazikçe burnuyla dürttü. 'Yolu buldun,' dedi. Mika aileyi neşeli bir sıçrayışla selamladı. 'Sırt tam önümüzde,' dedi. 'Işıkları görmek için en iyi yer.' Piko'nun feneri her zamankinden daha parlak parladı, sanki neredeyse vardıklarını biliyordu. Bütün aile Piko ve Mika'yı son düzlükte takip etti.

Sırtın tepesinde gökyüzü genişçe açıldı. Kuzey ışıkları yeşil, mor ve pembenin büyük dönen dalgaları halinde dans ediyordu. Piko'nun feneri gökyüzüyle uyum içinde parladı. 'Buradayız!' diye bağırdı. Aile etrafına toplandı, gözleri hayranlıkla fal taşı gibi açılmıştı. Mika atkısını daha sıkı sardı ve gülümsedi. 'Gördünüz mü? Tırmanmaya değer demiştim.'

Piko tepede karla yumuşamış sıcacık bir yer buldu. 'Birlikte izleyelim,' dedi. Nana yattı ve en küçük yavru ona sokuldu. Diğerleri etraflarına yerleşti, sıcak kahverengi tüyleri birbirine değiyordu. Piko'nun feneri yumuşak bir ışık saçtı ve kuzey ışıkları yukarıda parıldadı. Herkes kendini güvende ve hayranlık dolu hissetti, soğuk gecede kalpleri ısındı.

Onlar izlerken ışıklar sanki sadece onlar için dans ediyordu. Piko Nana'ya yaslandı, onun gümüş çingırağı hafifçe çınılıyordu. 'Işıklar yakinken fener parlıyor,' dedi. 'Beni bu güvenli yere yönlendirdi.' Nana onun tüylü boynuzlarını yaladı. 'Cesur ve iyi kalpliydin, Piko. Ve büyüü hepimizle paylaştın.' Mika başını salladı, atkısı esintide dalgalanıyordu.

Aile, ışıklar soluncaya kadar tepede kaldı. Piko'nun feneri yumuşak bir parıltıya dönüştü. 'Işıklar dans ettiğinde her zaman geri gelebiliriz,' dedi Nana. 'Ve birlikte olduğumuzda hep güvende olacağız.' Piko gülümsedi, büyük kara gözleri gökyüzünün son renklerini yansıtıyordu. Hayranlığın her yerde olduğunu ve ailenin onu daha da parlak kıldığını biliyordu.

O geceden sonra Piko'nun feneri özel bir hazine oldu. Kuzey ışıkları ne zaman ortaya çıksa, fener parlar ve Piko ailesini sıcacık tepeye götürürdü. Gökyüzünü hayranlıkla izler, kendilerini güvende ve hayranlık dolu hissederlerdi. Ve Piko, doğanın büyüsunün, Kuzey Kutbu gökyüzünün dans eden ışıkları altında, sevdikleriyle paylaşıldığında en güzel olduğunu biliyordu.